

Sygn. akt IV Kz 85/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Szepelak

Sędziowie SSO Anna Bałazińska – Goliszewska (spr.)

SSO Jerzy Menzel

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Janczyńskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2013 r.

zażalenia obrońcy P. K.

oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 17 stycznia 2013 r. sygn. akt XII K 1057/12

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej, sygn. akt XII K 1057/12 na podstawie 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 1 i 2, § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec oskarżonego P. K. (K.), syna W. i K. z domu D., urodzonego (...) we W. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres kolejnych 3 miesięcy, tj. do dnia 22 kwietnia 2013 r.

Na powołane postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżając ww. orzeczenie w całości, zarzucił **obrazę prawa procesowego, a w szczególności:**

- art. 257 § 1 kpk polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że jedynie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego P. K. zabezpieczy prawidłowy tok postępowania, podczas gdy w świetle wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy wystarczające byłoby poprzestanie na innych, nieizolacyjnych środkach zapobiegawczych;**
- art. 258 § 1 pkt 2 kpk polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego zachodzi uzasadniona obawa, iż będzie on nakłaniał inne osoby do składania fałszywych zeznań, co znacząco utrudnić może dalsze postępowanie sądowe, gdy w rzeczywistości pełny materiał dowodowy został już zgromadzony i zabezpieczony;**

3. art. 258 § 1 pkt 2 kpk polegającą na wyrażeniu niezasadnego poglądu, że dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania uzasadnione jest grożącą oskarżonemu surową karą, na co wskazuje ustawowe zagrożenie przewidziane za zarzucane mu przestępstwo, podczas gdy w świetle wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do takiego uznania.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania innych środków zapobiegawczych, w tym o charakterze nieizolacyjnym, w szczególności poręczenia majątkowego w wysokości 5.000 zł, dozoru Policji oraz zatrzymania paszportu wraz z zakazem opuszczania kraju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy wskazuje, iż stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego jest zasadne.

Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności m.in. zeznania pokrzywdzonego T. M. oraz zeznania G. K. wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Zostały zatem spełnione przesłanki z art. 249 § 1 kpk.

Na obecnym etapie postępowania jedynie izolacja oskarżonego w sposób prawidłowy zabezpieczy dalszy tok postępowania jurysdykcyjnego. P. K. zarzucono popełnienie występku wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., za które ustawa przewiduje surowe zagrożenie karą pozbawienia wolności. Biorąc zatem pod uwagę charakter stawianego mu zarzutu, a wyrażającego się zastosowaniem przemocy wobec pokrzywdzonego, popełnienie przestępstwa w warunkach z art. 64 § 1 k.k. realne jest wymierzenie mu surowej kary - w myśl art. 258 § 2 k.p.k. Zagrożenie surową karą pozbawienia wolności stwarza natomiast samo w sobie uzasadnione domniemanie, że oskarżony może w toku toczącego się postępowania podejmować czynności destabilizujące to postępowanie, w tym uchylać się przed wymiarem sprawiedliwości. Z uwagi na to, że wskazywana okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby P. K. w przeszłości konkretne działania w tym kierunku już podejmował. Przy czym o realności istnienia w niniejszej sprawie obawy utrudniania postępowania świadczy zwłaszcza podjęta przez P. K. - podczas zatrzymania przez funkcjonariuszy policji - próba ucieczki

Ponadto, nie można się zgodzić ze skarżącym, że ze strony P. K. nie zachodzi realna obawa matactwa - w myśl art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Charakter zarzucanego P. K. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. rodzi obawę, iż w warunkach wolnościowych mógłby on podjąć próby bezprawnego wpłynięcia na treść m.in. zeznań pokrzywdzonego, dla przedstawienia korzystnej dla niego wersji wydarzeń. To sprawia, iż w pełni uzasadnioną jest obawa, iż P. K. w razie niestosowania środka zapobiegawczego o izolacyjnym charakterze, może podejmować próby mataczenia oraz innych bezprawnych działań utrudniających postępowanie. Realna jest zatem obawa matactwa procesowego z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania uzasadnione jest zatem wagą stawianego oskarżonemu zarzutu, a także koniecznością ustalenia obiektywnego przebiegu zdarzenia. Dlatego też na obecnym etapie postępowania, kiedy postępowanie jurysdykcyjne nie zostało jeszcze rozpoczęte, nieizolacyjne środki zapobiegawcze nie są wystarczające do zabezpieczenia prawidłowego jego przebiegu.

Z tych powodów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.